

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Contritio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

CONTRITIO. CONTUMACIA. CONTUMELIA.
CONTRITIO.

CONTRITIO secundum magistrum in 4. sent. dist. 17. est dolor voluntariæ assumptus pro peccatis, cù intentione confitendi, & satisfaciendi: qui quidem dolor, si sit perfectus, dicitur contritio: si imperfectus, vocatur attritio, quæ attritio nūquām secundum Th. in 4. suprā, potest fieri contritio: & debet esse de quolibet peccato, de quo habetur memoria, de alijs oblitis sufficit generalis contritio, secundum Th. ibi, & Pet. de Pa.

CONTRITIONIS dolor tantus debet esse, ut peccatum nobis dispiceat super omne obibile, cù propositio vrandi supra omne vitabile: secundum Caie. ibi, ita quoddam maximus esse debet neq; nimius esse potest, & debet peccator ita esse dispositus, vt paratus sit potius quodecumq; malū pati velle, quam mortaliter peccare. Non tamen debet ad pœnas particulares descedere, quia hoc esset parare sibi laqueū tentationis: secundum Tho. suprā: & qui sic se habet, est certus de sua contritione humana, non autem formata gratia diuina: secundum Ca. ibi.

QUAM PRIMUM occurrit mortalitate peccatum propriū mortale contumeliam præsticè sub ratione detestabilis, vel delectabilis, tenetur homo de eo dolere: secundum Petr. de Pal. in 4. Caie. autem ibi dicit, quod semper tenetur peccator ad hoc, ut nunquam placet sibi peccatum, quia præceptum negatiuum obligat semper, sed quod aucto conteratur, non obligatur, nisi in casu, & periculo mortis in susceptione, vel administratione sacramentorum, & in quolibet actu, qui requirit hominem sine peccato, & se mel in anno ex præcepto ecclesia, nō autem quondocunque occurrit memoria tenetur contiri, sicut nec consisteri, nisi in proposito, nec die festo, si non conteritur, peccat mortaliter contra præceptum de sanctificatione fæsti, nec hoc contra illud quod dictum est, si occurrit præsticè, ex Caie. ibi, in tumma.

CONTUMACIA.

CONTUMAX qui contra iudicis obedientiam tendit, mortaliter peccat, cuius signum, quia propter contumaciam potest excommunicari, secundum Caie. ibi.

CONTUMACIA triplex est, prima non veniendo ad iudicium, c. ex literis de dolo & contumaciam & hæc tribus modis committitur. Primo, quando peremptoriè citatus venire coquuntur. Secundo, quando malitiosè se occultat. Tertio, quando latitat, vel impedit ne citatio ad eum perueniat, ut in capit. quoniam frequenter, vt lit. non contestat. Secunda est, quando citatus ad iudicium venit quidem, sed non vult iuri parere, vel ante finitam causam examinationem, contumaciter recedit, c. certum. ii. quæstio tercia. Tertia, quando manifesta offensa existente, ad iussionem iudicis, non vult se emendare. capitul. ex parte de verbis significacione. Multis etiam alijs modis committitur contumacia vera, vel presumpta, de quibus vide Tab. ibi, in principio.

EX COMMUNICATVS ob contumaciam, non debet absoluantequam satisfaciens de expensis, & caueat de sustendo in iudicio. Secus quando non est verè contumax, sed præsumptivè, & petit absolvi in cap. venerabilis de senten. excommuni, Præfens, & respondere nolens, dicitur contumax secundum Felin. in c. consultationib. de officiis de leg. col. 1.

CONTUMELIA.

CONTUMELIA, secundum Th. secunda secundæ. quæst. 72. ar. 1. videtur importare dehonorationem alicuius, sive per verba, sive per facta, sive per quicquid habet vim significandi. Differat autem à conuictio, quia pœnitentia representatur, per verba contumeliosa defœtus pœna, sive culpa generaliter, sed per contumeliam, tantum defœtus culpæ, ut cum dicitur alicuius leno, vel meretrice, & huiusmodi. Cum vero representatur defœtus minorationis, vel indigentie, & etiam derogat eius honori, dicitur improprium. ut dicendo: Ego te de fame e-

